

Arrest

nr. 172 362 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 30 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 15 december 2015 het Rijk binnenkwam, diende op 22 december 2015 een asielaanvraag in. Hij verklaarde hierbij dat hij beschikte over een visum dat hem door de Italiaanse autoriteiten werd toegekend en er werd vastgesteld dat zijn verklaring steun vindt in de gegevens die zijn opgenomen in de VIS-databank.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging verzocht de Italiaanse autoriteiten op 27 januari 2016 om verzoeker, gelet op de bepalingen van artikel 12.4 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde

land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), over te nemen.

1.3. Op 4 april 2016 bracht verweerder de Italiaanse autoriteiten op de hoogte van het feit dat de in artikel 22.1 van de verordening nr. 604/2013 bedoelde antwoordtermijn ondertussen was verstreken en Italië bijgevolg verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 28 april 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer:

naam : [B.A.] (alias [A.A.]

voornaam : [A.] (alias [B.])

[...]

nationaliteit: Somalië

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 22(7) van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Somalië, vroeg op 22.12.2015 asiel in België. Hij was bij zijn aanmelding bij onze diensten in het bezit van een Somalisch paspoort met nummer [...], afgegeven op 18.02.2015 door de Somalische regering en geldig tot 17.02.2020. Daarnaast was hij tevens in het bezit van een Somalische identiteitskaart met nummer [...], afgegeven op 18.02.2015 door de Somalische regering en geldig tot 17.02.2020. Het vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat betrokkene op 26.11.2015 een visumaanvraag indiende bij de Italiaanse ambassade te het Ministerie van Buitenlandse Zaken te Kampala, Oeganda. Dit visum werd op 26.11.2015 aan de betrokkene afgeleverd en was geldig voor een verblijfsduur van tien dagen omwille van "andere reisdoelen" met vertrekdatum vanaf 30.11.2015.

Betrokkene werd op 21.01.2016 gehoord in het kader van zijn asielaanvraag en daarin bevestigde hij het feit dat zijn vingerafdrukken werden genomen bij de Italiaanse ambassade te Kampala (Oeganda) met het oog op het verkrijgen van een visum voor Italië. Hij bevestigde ook het feit dat dit visum aan hem werd afgeleverd, ondanks het feit dat zijn voorgelegde paspoort geen visum weergeeft voor Italië. Betrokkene ontkende asiel te hebben aangevraagd in Italië en dit wordt ook bevestigd door het ontbreken van een EURODAC-resultaat type 1 voor Italië bij het vingerafdrukkenonderzoek van de betrokkene.

Betrokkene stelde betrokken te zijn vanuit Luq (Somalië) op 16.07.2015 en eerst per auto te zijn doorgereisd naar Dolow (Somalië) vanwaar hij per vliegtuig (Tarsom Airlines) verder reisde naar Mogadishu (Somalië). Betrokkene verklaarde zes dagen bij een collega in Mogadishu te hebben verbleven alvorens per vliegtuig (African Airlines) verder te reizen naar Kampala (Oeganda) waar hij arriveerde op 22.07.2015. Het feit dat betrokkene op 22.07.2015 arriveerde in Oeganda wordt ook bevestigd door een binnenkomststempel in zijn paspoort op d.d. 22.07.2015. Betrokkene stelde tot 09.12.2015 in een hotel en bij andere landgenoten in Oeganda te hebben verbleven en bevestigde ook het feit dat hij op 26.11.2015 te Kampala (Oeganda) een visumaanvraag indiende voor Italië en dat dit visum aan hem werd afgeleverd diezelfde dag. Desondanks kunnen er vermoedens worden geopperd waaruit blijkt dat betrokkene zijn visum bekwaam met een vals paspoort en identiteit. Ondanks het feit dat hij hierover geen gewag van maakte tijdens zijn gehoor merken we op dat het voorgelegde paspoort van de betrokkene geen visum voor Italië noch een binnenkomststempel bevat en afgeleverd is voor betrokkene met een andere geboorteplaats dan degene aangetoond in het vingerafdrukkenonderzoek voor de betrokkene. Desondanks reisde betrokkene op 09.12.2015 per vliegtuig naar Europa en hij arriveerde diezelfde dag in een voor hem onbekend Europees land. Na zijn aankomst in Europa op 09.12.2015 reisde betrokkene per trein verder door naar België. Hij stelde op 09.12.2015 gearriveerd te zijn in België en hij vroeg asiel in België op 22.12.2015. Betrokkene stelde zonder specifieke redenen

asiel te hebben aangevraagd in België en de smokkelaar te hebben gevolgd die hem naar België heeft gebracht. Hij stelde dat het initieel zijn bedoeling was om naar Canada te gaan maar uiteindelijk is hij door de smokkelaar tot in België gebracht. Hij uitte verzet tegen een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 omwille van het feit dat hij in Oeganda een Italiaans visum heeft aangevraagd en dat hij hierdoor vreest door Italië te worden teruggestuurd naar Oeganda. Daaraan gekoppeld vreest hij door Oeganda terug naar Somalië te worden gestuurd waar hij vreest gedood te worden door 'Al Shabaab'.

De betrokkene stelde geen in België of in een andere lidstaat verblijvende familie te hebben.

Op 27.01.2016 werd voor betrokkene een overnameverzoek gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 22(1) van Verordening 604/2013 gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 22(7) van Verordening 604/2013 de verantwoordelijke lidstaat werd.

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om aannemelijk te maken dat in zijn geval feiten en omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij door een overdracht aan Italië een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij zonder specifieke redenen asiel vroeg in België en dat hij zijn smokkelaar volgde die hem naar België had gebracht merken we op dat de redenen die de betrokkene aanhaalt om zijn asielaanvraag in België verder te zetten volledig te kaderen vallen onder de persoonlijke voorkeur of keuze van de betrokkene voor een bepaalde lidstaat. Het kan zeker niet worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Italië, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, maar we benadrukken dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We herhalen hieromtrent ook nogmaals dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker werd uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Betreffende de verklaring van de betrokkene dat hij geen asiel vroeg in Italië merken we op dat verzoek naar Italië voor de behandeling van de asielaanvraag verstuurd werd met toepassing van artikel 12(4) lid 2 van Verordening 604/2013: "wanneer de verzoeker slechts houder is van één of meer verblijfstitels die minder dan twee jaar zijn verlopen of van één of meer visa die minder dan zes maanden zijn verlopen

en die hem daadwerkelijk toegang hebben verschaft tot het grondgebied van een lidstaat, zijn de leden 1, 2 en 3 van toepassing zolang de verzoeker het grondgebied van de lidstaten niet heeft verlaten. Het feit dat betrokkene geen asiel vroeg in Italië heeft daaromtrent geen invloed op de toepassing van artikel 12 van Verordening 604/2013 en de overname van de asielaanvraag van de betrokkene door de Italiaanse autoriteiten.

Betreffende het bezwaar van de betrokkene tegenover een overdracht naar Italië in het kader van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat hij vreest door Italië te worden terug gestuurd naar Oeganda omdat hij daar een Italiaans visum heeft bekomen merken we op dat het loutere feit dat betrokkene in Oeganda een visum heeft aangevraagd voor Italië geen reden is voor de Italiaanse autoriteiten om betrokkene terug te sturen naar het desbetreffende land. Daarnaast wensen we op te merken dat Italië de Conventie van Genève! van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Indien de betrokkene dat wenst zal hij, na zijn overdracht aan Italië, een verzoek tot internationale bescherming kunnen indienen in Italië dat door de Italiaanse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt verzoeken tot internationale bescherming, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Dit betekent dat de Italiaanse instanties de asielaanvraag van de betrokkene zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag. Daarnaast kent Italië tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Tevens merken we op dat dat betrokkene tijdens zijn gehoor geen gewag maakte van concrete ervaringen, situaties of omstandigheden die volgens hem zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden in Italië die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU- Handvest. We wijzen er hierbij ook op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië reeds stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties kan worden besloten dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze niet kan worden gelijkgesteld met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43,44, 46 en 49).

Deze beoordeling werd door het EHRM hernomen in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde daarin dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Zwitserland). Zo stelde het EHRM in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1987 geboren man, wiens echtgenote - met wie hij verklaart religieus gehuwd te zijn - en minderjarige dochters in Somalië verblijven.

Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de huidige situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35).

Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheid te verkeren en zijn er in zijn dossier verder geen attesten, verklaringen of elementen aanwezig die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Italië zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden heeft dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Italië zal worden

opgevangen. We merken in deze ook verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene. Met betrekking tot aan Italië overgedragen personen wijzen we er op dat verscheidene recente bronnen bevestigen dat personen, die in het kader van Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen, toegang hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. We verwijzen naar het geactualiseerde rapport over Italië van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Maria de Donato, "Asylum Information Database - National Country Report - Italy", up-to-date tot december 2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier) waarin wordt gesteld dat personen, die op grond van de bepalingen van de "Dublin-verordening" aan Italië worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. De Italiaanse instanties zullen zijn asielaanvraag onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van zijn asielaanvraag.

Betreffende de opvang voor asielzoekers in Italië werd er de voorbije jaren met behulp van middelen van het Europees Fonds voor Vluchtelingen nieuwe gecreëerde opvangcapaciteit opgericht. Deze opvang was bedoeld voor de tijdelijke opvang van aan Italië in het kader van de "Dublin-verordening" overgedragen personen. Het bovenvermelde AIDA-rapport meldt dat deze opvangstructuren sinds juni 2015 niet meer operatief zijn en dat de verwachting is dat de komende maanden een vraag zal worden gericht voor nieuwe middelen binnen het kader van het Europese Asiel, Migratie en Integratie Fonds. Het rapport meldt dat "Dublin-terugkeerders" intussen worden opgevangen in het reguliere opvang netwerk (pagina 67) en maakt geen gewag van problemen ter zake. Indien er desondanks zou worden aangevoerd dat het Italiaanse opvangnetwerk onder druk komt te staan door de aanhoudende instroom van immigranten in Italië wijzen we er op dat in 2014 en 2015 35.000 immigranten werden ondergebracht in tijdelijke opvangcentra (CAS), die los staan van de specifiek voor asielzoekers bestemde opvangstructuren (CARA en CDA). Voortgaande op recente berichtgeving en bronnen zijn er volgens ons geen tekenen van interferentie tussen beide "circuits" (cfr. "Italy increases reception places and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015, kopie bijgevoegd aan administratief dossier). Voorts wordt in het reeds geciteerde AIDA-rapport opgemerkt dat de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR- opvangnetwerk te vergroten. Midden 2012 werd een centraal coördinatieorgaan opgericht om een verdere progressieve uitbreiding van SPRAR centra te realiseren. Met de huidige inspanningen zal de capaciteit van de reguliere opvangcentra (CADA/CDA en CPSA) tegen het einde van 2016 zijn gestegen van 12.000 tot 15.550 (cfr. "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015, hierna "Italian Roadmap", pagina 3, een kopie van dit document wordt toegevoegd aan het administratief dossier). Het SPRAR- netwerk zal tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen ("Italian Roadmap" pagina 6). We benadrukken dat in september 2015 het Italiaanse opvangnetwerk een totale capaciteit van 98.314 plaatsen had, wat ons inzien weergeeft dat de gedane inspanningen vruchten afwerpen ("Italian Roadmap" pagina 2).

We zijn van oordeel dat bronnen, die onder meer de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers belichten, inderdaad kritische kanttekeningen plaatsen bij bepaalde aspecten, maar tevens een genuanceerd beeld geven en eveneens aantonen dat de Italiaanse instanties zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden. Ze geven ons inzien dan ook geen aanleiding te besluiten dat de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Italië is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. We verwijzen hieromtrent onder meer naar het reeds geciteerde AIDA-rapport, up-to- date tot december 2015, maar ook naar het door Christopher Chope, lid van de Parlementaire vergadering van de Raad van Europa, opgestelde rapport "L'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les cotes italiennes", Raad van Europa, rapport 13531, 09.06.2014; "Italy - over 100.000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014- Many moved forward to other European countries", AIDA, 09.09.2014; UNHCR, "Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", juli 2013; "Italy increases reception place and improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", ECRE Weekly Bulletin, 30.04.2015; "Third Resettlement and Relocation Forum - Italian Roadmap", Brussel, 01.10.2015 (kopie van de geciteerde rapporten worden toegevoegd aan het administratief dossier). Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten

dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Italië een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 22(7) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. “

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“II.1. artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

II.2. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

II.3. Verzoekende partij zal uitgewezen worden naar Italië, waar zij ontegensprekelijk gevaar loopt om meerdere redenen:

- zij riskeert dat haar asielaanvraag niet goed zal (kunnen) worden behandeld – met een schending van het non refoulementsbeginsel tot gevolg;*
- [zij] riskeert er tevens verstoken te blijven van opvang en materiële hulp.*

II.4. De internationale rapporten die systematische problemen in de Italiaanse asielprocedure aankaarten zijn immers talrijk.

Verzoekende partij heeft tijdens haar Dublin-interview spontaan aangegeven dat zij bezwaar heeft tegen een overname van Italië en dat zij schrik had dat de Italiaanse asielprocedure onvoldoende degelijk is. Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

II.5. De verwerende partij moet, gezien de problematische opvangsituatie in Italië, individuele garanties geven aan de verzoekende partij omtrent de specifieke opvangvoorzieningen.

In casu motiveert verwerende partij 'We merken in deze verder op dat de Italiaanse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.'

De Italiaans instanties erkennen in deze in eerste instantie zelfs niet expliciet hun verantwoordelijkheid (de overdracht zou immers rusten op een tacit agreement). Het is slechts laattijdig dat dit gebeurde en is dan ook tekenend voor de zorgvuldigheid die de Italiaanse autoriteiten aan de dag leggen.

Verwerende partij gaat er met andere woorden vanuit dat verzoekende partij adequate opvang zal krijgen zonder dat er garanties zijn op opvang.

Uw Raad oordeelde recent nog dat 'het zich moeten aanbieden bij de grenspolitie' (in casu wordt zelfs dat niet gesteld) geen enkele garantie bied op opvang. Verwerende partij kon volgens uw Raad geen garanties geven en vernietigde de Dublinbeslissing naar Italië.

CCE Arrest nr. 158 146 in de zaak 177/506/III dd. 10.12.2015

[...]

Welke garantie heeft verzoekende partij dat zij wel degelijk zal opgevangen worden door de Italiaanse instanties? Het is dan ook de schaamte voorbij dat de bestreden beslissing durft te motiveren dat verzoekende partij in Italië een asielprocedure zal krijgen conform de Europeesrechtelijke standaarden en dat de Italiaanse autoriteiten zeven dagen op voorhand op de hoogte zullen worden gesteld van de overdracht van betrokkene (zonder kennelijk bij de Italiaanse autoriteiten geïnformeerd te hebben naar garanties op opvang en mogelijkheden om asiel aan te vragen).

Verzoekende partij meent dat bovenstaande rechtstreeks van toepassing is voor haar. Verwerende partij geeft geen enkele garantie op opvang aan verzoekende partij.

II.6. Verwerende partij erkent dat er tekortkomingen zijn aan de Italiaanse asielprocedure doch gaat er van uit dat er wel opvang zal voorzien worden.

Verwerende partij baseert zich in de thans bestreden beslissing op het laatste AIDA-rapport (update tot 22.12.2015) om te stellen dat de inspanningen van de Italiaanse instanties vruchten afwerpen. Zo zouden de Italiaanse instanties, als reactie op de instroom van immigranten, zich blijven inzetten om de opvangcapaciteit in het SPRAR-opvangnetwerk te vergroten. Het SPRAR-netwerk zou tegen begin 2016 32.000 personen kunnen herbergen. Volgens verwerende partij zou het Italiaanse opvangnetwerk in september 2015 een totale capaciteit van 98.314 plaatsen gehad hebben.

Nochtans leert de actuele situatie dat het aantal vluchtelingen in 2016 aan het toenemen is, onder meer door de afsluiting van de "Griekenland-route".

Cf.

<http://www.trouw.nl/tr/nl/36361/Vluchtelingen/article/detail/4271847/2016/03/29/Vluchtelingenstroom-via-Italië-toegenomen.dhtml> :

"De vluchtelingenstroom via Italië is sinds het begin van dit jaar flink toegenomen. De afgelopen dagen zouden bijna 1500 vluchtelingen, die met bootjes waren vertrokken vanuit Libië, zijn opgepikt uit zee voor de Italiaanse kust. Dat meldt de Italiaanse kustwacht.

Sinds het begin van het jaar zijn er al 14.500 vluchtelingen in Italië aan land gekomen, bijna 43 procent meer dan in dezelfde periode vorig jaar. Afgelopen dagen zag de kustwacht opnieuw een flinke stijging. In ongeveer twaalf reddingsoperaties werden zondag 730 en maandag 752 vluchtelingen uit boten gehaald die de 300 kilometer lange oversteek tussen Libië en Italië hadden gewaagd. Onder hen waren een flink aantal vrouwen en kinderen. Het is onduidelijk welke nationaliteit de vluchtelingen hebben.

Turkse deal

Gevreesd wordt dat de deal met Turkije bijdraagt aan de toegenomen vluchtelingenstroom via Italië. Sinds vorig weekend worden vluchtelingen die aankomen in Griekenland, teruggestuurd naar Turkije om daar asiel aan te vragen.

(...)"

Cf. <http://www.independent.co.uk/news/world/europe/refugee-crisis-arrivals-rocket-in-italy-amid-warnings-turkey-deal-could-force-migrants-on-more-a6959491.html> :

“The number of refugees arriving in Italy is rising sharply amid fears that a controversial deal struck with Turkey could force asylum seekers to take longer and more dangerous routes to Europe.

The Italian interior ministry has documented 16,075 migrants crossing to its shores so far this year, compared to just over 10,000 during the same period in 2015.

(...)”

Cf. <http://www.euractiv.com/section/global-europe/news/italy-prepares-for-surge-in-refugee-numbers-as-balkan-route-closes-down/> :

“The number of refugee arrivals in Italy this year is already 80% higher than in the same period in 2015. At the UN’s Geneva conference on Syrian refugees last Wednesday (30 March), Italy’s Minister of Foreign Affairs, Paolo Gentiloni, announced that 3,700 people had been rescued over the previous five days alone. EurActiv Spain reports.

Gentiloni put the total number of asylum seekers having made the crossing in the first three months of 2016 at 18,234.

This is 80% more refugees than in the first three months of 2015, and concern in the country is growing. If the Ministry of the Interior’s estimates are correct, 270,000 refugees will reach the country this year.

The latest spike in arrivals from the Central Mediterranean route, which involves a boat crossing from Libya, is largely down to the arrival of good weather after a mild Easter. But the Italian authorities fear that new routes will open up from Greece and Turkey following the EU-Turkey agreement and the closing of the Macedonian border.

Crisis plan

According to the Italian media, the country’s Interior Ministry has been holding urgent discussions on a “crisis plan”, to include the establishment of new asylum centres, the adaptation of hotels or barracks and the installation of campsites in fields. With all the Italian reception centres currently full, the additional refugees will have to be spread out across the country.

(...)”

Cf. <http://www.volkskrant.nl/buitenland/syrische-vluchtelingen-varen-nu-ook-naar-italie-801-bootvluchtelingen-gered~a4299870/>:

“Syrische vluchtelingen varen nu ook naar Italië, 801 bootvluchtelingen gered

Honderden Syrische vluchtelingen zijn donderdag aangetroffen op bootjes op weg naar Italië. Tijdens twee reddingsoperaties haalde de Italiaanse kustwacht 801 bootvluchtelingen van zee. Van de 342 inzittenden die uit de eerste boot werden gered, was de meerderheid volgens de kustwacht afkomstig uit Syrië.

Door: Sarah Venema 12 mei 2016, 22:40

Aan boord zaten ook vluchtelingen uit Irak. Exacte informatie over de nationaliteiten en de reis is volgens een woordvoerder van de kustwacht pas beschikbaar als de geredde vluchtelingen aan land zijn gebracht.

De VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR spreekt van de grootste massale migratiepoging door Irakezen en Syriërs richting Italië sinds een jaar. Tot voor kort kwamen de meeste Syrische vluchtelingen via de Griekse eilanden Europa binnen. Sinds het Turks-Europese akkoord dat moet voorkomen dat dit jaar opnieuw bijna een miljoen vluchtelingen het continent binnenkomen, daalden de aankomsten op de Griekse eilanden van enkele duizenden tot minder dan honderd per dag.

Volgens migratie-experts leidt het sluiten van de ene migratieroute vaak tot het ontstaan van een andere route. Anderhalf jaar geleden vond de Italiaanse kustwacht nog geregeld Syrische vluchtelingen op de route tussen Libië en Italië. Na een reeks grote schipbreuken en toenemende instabiliteit in Libië kozen vooral vluchtelingen uit Syrië liever voor de kortere route vanuit Turkije. De Syriërs die donderdag op zee werden gevonden, vertrokken volgens de UNHCR uit Egypte.

Door de gesloten grenzen op de route zijn zo'n 50 duizend mensen uit Syrië, Irak en Afghanistan gestrand in geïmproviseerde Griekse opvangkampen

Via Griekenland naar Duitsland of Nederland reizen, is sinds het akkoord van maart bijna onmogelijk geworden voor vluchtelingen en migranten. Door de gesloten grenzen op de route zijn zo'n 50 duizend mensen uit Syrië, Irak en Afghanistan gestrand in geïmproviseerde Griekse opvangkampen. Wie na het Europees-Turkse akkoord op de boot stapte, kwam niet verder dan Lesbos, Chios of Kos. Tot nu toe werden 386 migranten - onder wie vrijwel geen Syriërs teruggestuurd naar Turkije.

Het succes van het akkoord is nog niet gegarandeerd. De asielaanvragen van duizenden vluchtelingen moeten worden afgehandeld voordat ze kunnen worden teruggestuurd en Turkije dreigt het akkoord te saboteren als Europa niet instemt met de beloofde visumliberalisatie voor inwoners van Turkije.

Van de ruim 31 duizend bootvluchtelingen die dit jaar naar Italië kwamen, was de meerderheid afkomstig uit Afrikaanse landen als Nigeria, Gambia en Somalië. Toch vrezen de Italianen dat ze het nieuwe Griekenland worden." Verzoekende partij stelt zich dan ook ernstige vragen bij de afwezigheid van elke concrete garantie van verwerende partij met betrekking tot opvang, te meer gelet op het feit dat de Italiaanse autoriteiten in casu zelfs niet de moeite deden om hun akkoord met de overname van de verzoekende partij te bevestigen – deze zou immers op een tacit agreement berusten.

Ten overvloede verwijst verzoekende partij in dit verband naar enkele recente arresten van de Raad:

- Arrêt CCE n° 153 580 dd. 29 september 2015 (zaak 178 187 / III):

[...]

- Arrest RvV nr. 156.249 van 9 november 2015 (zaak 179 987 / II)

[...]

Ook de Raad stelde dus reeds meermaals niet overtuigd te zijn van de opvangmogelijkheden in Italië. Verwerende partij had verschillende bronnen onderzocht om te komen tot de thans bestreden beslissing. Uw Raad wees erop dat verwerende partij geen rekening houdt met de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië in 2015.

- Arrest CCE nr. 161 616 van 9 februari 2016 :

[...]

De Raad stelde dus herhaaldelijk niet overtuigd te zijn dat de Italiaanse autoriteiten over voldoende opvangcapaciteit zouden beschikken.

De verzoekende partij kan zich dan ook moeilijk inbeelden dat de Raad thans plots een andere mening zou zijn toegedaan.

II.7. Het laatste AIDA-rapport is bovendien helemaal niet zo positief als de verwerende partij wil laten uitschijnen.

Cf. AIDA rapport, p. 34:

[...]

Er is dus slechts (gratis) bijstand van een advocaat mogelijk, wanneer de asielzoeker geconfronteerd wordt met een negatieve beslissing en dan nog is dit absoluut niet evident.

Dit maakt bovendien een flagrante schending van de aanbevelingen van het UNHCR uit.

Cf. <http://www.proasyl.de/texte/hl/wohnen/unhcr-reception-recomm.pdf>:

[...]

Het is opvallend dat de motivering van de bestreden beslissing het zelfs niet heeft over deze UNHCR-guidelines.

II.8. Ook de aan asielzoekers verstrekte informatie en hun toegang van tot NGO's is ten zeerste gelimiteerd.

Cf. p. 44 AIDA-rapport:

[...]

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing alle verantwoordelijkheid voor het niet indienen van een asielaanvraag bij verzoekende partij legt en deze passages in het AIDA-rapport aan zich voorbij laat gaan.

II.9. Het recentste AIDA-rapport somt op p. 71-73 bovendien een aantal centra die geenszins aan de Europeesrechtelijke standaarden voldoen.

'Concerns have also been raised about the shortage of staff working in the reception centres as well as the lack of adequate training, which affect the quality and standards of reception centres. With regard to CARA, by virtue of the "Capitolato" (standardised agreement between the Ministry of Interior and the managing entity), "the entity running the centre shall guarantee the employment of competent and trained personnel, whose professional profile is adequate to their tasks to be carried out."304 However, this agreement does not explicitly provide a duty for the managing entity to organise trainings and refreshing courses for its personnel. In practice, in CARA no compulsory and regular training courses are organised.

With regard to the CPSA in Lampedusa, on 9 June 2015, the National and Regional MPs of the Movimento Cinque Stelle (M5S), an Italian political movement, visited this centre and denounced the inhumane conditions of migrants hosted there. The centre was overcrowded, considering that the structure should accommodate 381 people, whereas there were 800 migrants who were compelled to sleep with mattresses on the ground.305

On 17 November 2015, Doctors without borders (MSF) presented a Report on the reception conditions in the CPSA in Pozzallo, Sicily (future "Hotspot") to the Commission of Inquiry on the reception, identification and detention of migrants.306 According to this Report, overcrowding causes a number of problems related to promiscuity of guests and the lack of specific safeguards for vulnerable people accommodated in the structure. The centre lacks of regular maintenance; in fact, there are infiltration of water and mould and dampness on the walls which make the structure unhealthy. There have been the infestations of cockroach which have caused the transmission of diseases. MSF has repeatedly highlighted the malfunctioning of sanitation services and the lack of doors (interior and external) in the restrooms without, therefore, ensuring the human dignity. As reported by MSF in the reception centre there are a number of cases of scabies. The risk of infection is particularly high because of the overcrowding and to the fact that the hygiene kits are not always provided. MSF has also underlined that in the structure there is the fire suppression system but it doesn't work because it is not properly maintained. The managing body should provide calling cards to the guests but, as highlighted by MSF, there are many problems related to the actual use of the telephone. The MSF personnel have also underlined the lack of legal services within the centre.307'

Het feit dat de Italiaanse instanties zich in het algemeen niet onverschillig opstellen, zoals de bestreden beslissing motiveert, is dan ook niet pertinent wanneer men in de praktijk wandelen gestuurd wordt en op straat moet slapen.

Het gaat immers over de vraag of de Italiaanse instanties verzoekende partij een asielprocedure conform de Europeesrechtelijke standaarden kunnen en zullen aanbieden, los van het feit of dit hen onverschillig laat of niet.

Men kan er immers van uitgaan dat geen enkel redelijk persoon, wat verder zijn overtuiging moge zijn, onberoerd blijft bij het feit dat iemand op straat moet slapen.

Het AIDA-rapport (update 22/12/2015) stelt bovendien letterlijk (p. 40): “The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system (...)”

II.10. Bovendien is het AIDA-rapport niet het enige rapport dat zich kritisch uitlaat over de opvangcondities in Italiaanse asielcentra.

*Cf. “How to Fix Italy’s Migrant Reception Centers”
(<https://www.opensocietyfoundations.org/voices/how-fix-italys-migrant-reception-centersmigrant-reception-centers>):*

“While carrying out its activities, the MEDU team - made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator - observed significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model. The center at Mineo is overcrowded (it hosts between 3,200 and 4,000 persons against a maximum capacity of 2,000) and remotely located. There are waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection, rather than the 35 days mandated by law. Asylum seekers are not enrolled with the National Health Service (in contrast to Italian norms), nor supplied access to psychological or legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence are the norm.

All of these conditions have a deleterious effect on the wellbeing of the migrants. Amid such conditions, the relationship that develops between facility employees and the migrants hosted there is severely imbalanced. Asylum seekers are forced into passive, dependent roles, and the CARA’s size makes it difficult to identify and care for people with mental disorders and trauma. These types of guests, who make up a large portion of the CARA’s population, require an approach centered on the individual asylum seeker and his or her personal needs.”

*Cf. “CARA of Mineo: a reception model incompatible with personal dignity” (doctors for human rights – Italy)
(<http://www.mediciperidirittiumani.org/en/cara-of-mineo-reception-model-incompatible-with-personal-dignity/>):*

“Since November 2014, a MEDU team has been operative inside the CARA of Mineo every week, collecting testimonies and providing medical and psychiatric assistance to asylum seekers who are victims of torture and inhuman and degrading treatments. This presence is part of the project “ON.TO: Stop the torture of refugees along the migratory route from Sub-Saharan countries to North Africa.” While carrying out its activities, the MEDU team – made up of a coordinator, a psychiatrist, a psychologist, and a cultural mediator – has observed many significant problems which, in the majority of cases, are intrinsic to this reception model based on a macro-structure hosting from 3,200 to 4,000 people.

Overcrowding. Remoteness of the center with respect to the surrounding area. Waiting times of up to 18 months to complete the process for the recognition of international protection (compared with 35 days provided for by law). Failure to enroll asylum seekers to the National Health Service (in contrast to applicable norms). Failure to supply access to psychological and legal support services. Degradation, lawlessness, and episodes of violence, which are difficult to manage and control, as also stated by the Police Forces. These are some of the most serious problems detected by MEDU in the CARA of Mineo and illustrated and presented to the Parliamentary Commission.“

II.11. Het spreekt voor zich dat dergelijke wantoestanden (slechte toegang tot de rechter en advocaat, slechte opvangomstandigheden) waar verzoekende partij zich gedurende een ontoelaatbaar lange periode mag aan verwachten, flagrant in strijd zijn met artikel 3 EVRM/artikel 4 van het EU-Handvest en dan ook volstrekt ontoelaatbaar en onaanvaardbaar zijn. Het spreekt immers voor zich dat een combinatie van deze elementen een schending van artikel 3 EVRM (en daarmee tevens artikel 4 van het EU-handvest) vormt dat voorziet dat niemand mag worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Uw Raad was hieromtrent reeds herhaaldelijk zeer duidelijk (dd. 22 juni 2015 in UDN-arrest nr. 148 253, dd. 23 september 2015 in annulatiearrest 153 160, RvV arrest 147 792, dd. 29 september 2015 in

UDN-arrest 153 580 en RvV arrest 156 249 dd. 9 november 2015, RvV-arrest 158146 dd. 10 december 2015, RvV-arrest nr. 161616 van 9 februari 2016).

De raad was van oordeel dat er niet zonder meer kan worden uitgegaan dat de verzoeker, gelet op het gebrek aan opvangcapaciteiten en de enorme toestroom aan vluchtelingen, de door de Italiaanse wet voorziene opvang en bijstand zal krijgen. Mede gelet op het rigoureuze en volledige onderzoek dat had moeten worden gevoerd naar het actuele risico dat de verzoekende partij heden loopt om in een situatie terecht te komen die mogelijks een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, was Uw Raad van oordeel dat het gevoerde onderzoek niet volstond. Quod in casu.

Wanneer verwerende partij verzoekende partij naar een land als Italië uitwijst, ontloopt zij niet alleen onterecht haar eigen verantwoordelijkheid, maar stelt zij zichzelf onrechtstreeks verantwoordelijk voor het onderwerpen van verzoekende partij aan deze wantoestanden en de schending van artikel 3 EVRM.

Verwerende partij lijkt enerzijds wel te erkennen dat er problemen in Italië zijn en lijkt ze, zoals het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10 stelde, dus niet onkundig te zijn van de tekortkomingen in de Italiaanse asielprocedure. Verwerende partij citeert immers zelf talloze rapporten die deze problematiek aankaarten.

Anderzijds durft zij het dan wel aan om zich expliciet op het intracommunautair vertrouwensbeginsel te beroepen ten aanzien van Italië.

II. 12. Dergelijke houding strookt geenszins met het rigoureuze onderzoek dat artikel 3 EVRM voorschrijft.

Artikel 3 EVRM, de materiële motiveringsverplichting en meer bepaalde de zorgvuldigheidsverplichting werden geschonden.”

3.2.1. Allereerst stelt de Raad vast dat verzoeker onterecht voorhoudt dat hij toen hij werd gehoord door verweerder zou hebben aangegeven van oordeel te zijn dat de asielprocedure in Italië niet deugdelijk is. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker slechts verklaarde dat hij vreesde dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden terugsturen naar Oeganda omdat hij via de Italiaanse diplomatieke vertegenwoordiging in dat land een visum verkreeg. Verzoeker gaf niet aan te twijfelen aan de kwaliteit van de Italiaanse asielprocedure en maakte ook geen gewag van bepaalde tekortkomingen in deze procedure. Hij maakt tevens niet aannemelijk dat hij in Italië geen asielaanvraag zou kunnen indienen en hij weerlegt ook verweerders vaststelling niet dat uit tal van recente bronnen blijkt dat vreemdelingen die in het raam van de verordening nr. 604/2013 aan de Italiaanse autoriteiten worden overgedragen toegang hebben tot de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en dat deze autoriteiten zijn asielaanvraag zullen onderzoeken en hem niet zullen verwijderen zonder eerst zijn asielaanvraag aan een volledig en gedegen onderzoek te hebben onderworpen. Verzoeker beperkt zich wat betreft zijn kritiek op de kwaliteit van de Italiaanse asielprocedure in zijn verzoekschrift tot de bemerking dat in een recent AIDA-rapport wordt geduïd dat een asielzoeker in Italië slechts kosteloze juridische bijstand kan genieten op het ogenblik dat hij wordt geconfronteerd met een negatieve beslissing en dat dit dan nog niet eenvoudig verloopt en dat de informatie die aan asielzoekers wordt verstrekt en hun toegang tot niet-gouvernementele organisaties beperkt is.

Wat betreft verzoekers standpunt dat asielzoekers in de praktijk niet steeds toegang hebben tot kosteloze rechtshulp in een eerste fase van de procedure dient te worden gesteld dat niet blijkt dat verzoeker onvermogen is – hij verklaarde immers 15.000 dollar te hebben betaald om vanuit Somalië naar Europa te reizen – en dus geenszins kan worden geconcludeerd dat hij afhankelijk is van kosteloze rechtshulp en het ontbreken van gratis juridische bijstand in zijn geval zou impliceren dat hij zou verstoken blijven van juridische ondersteuning indien hij zou menen deze nodig te hebben. Tevens moet worden benadrukt dat uit het AIDA-rapport waarnaar wordt verwezen blijkt dat asielzoekers wel kosteloze rechtsbijstand – die zowel juridisch advies als een vertegenwoordiging voor de rechtbanken omvat – kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de initiële behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen.

De Raad merkt daarnaast op dat in het verslag waarnaar verzoeker verwijst wordt geduïd dat aan asielzoekers in Italië in de praktijk wel degelijk informatie wordt verstrekt met betrekking tot de procedures en inzake hun rechten en vrijheden en dat zij toegang hebben tot niet-gouvernementele

organisaties en het UNHCR. Er wordt in dit verslag zelfs verduidelijkt dat dit ook het geval is voor asielzoekers die zich aan de grens bevinden, die zijn opgesloten of die op afgelegen plaatsen verblijven. Het gegeven dat wordt toegelicht dat dit soms moeizaam verloopt (*“with difficulty”*) doet geen afbreuk aan het gegeven dat asielzoekers de nodige informatie effectief kunnen verkrijgen en er geen sprake dient te zijn van een situatie waarbij zij onvoldoende kennis hebben van de administratieve procedures om hun rechten correct te laten gelden.

Verzoekers stelling dat verweerder niets heeft gemotiveerd omtrent de richtlijnen van het UNHCR – waarbij hij niet aannemelijk maakt dat deze enig bindend karakter zouden hebben – leidt ook niet tot de conclusie dat verweerder onterecht oordeelde dat Italië zijn asielaanvraag *“volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht”* zal behandelen of dat hij verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat *“er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.”*

De uiteenzetting van verzoeker geeft geen aanleiding tot de conclusie dat verweerder op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit kwam dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de Europese regelgeving inzake de behandeling van asielaanvragen en het non-refoulement-beginsel niet respecteren. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij een reëel risico loopt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke vernederende behandelingen of straffen doordat Italië hem zonder meer of zonder een kwalitatief onderzoek van zijn asielaanvraag zal terugsturen naar Oeganda en dit land hem zal terugbrengen naar Somalië, het land dat hij stelt te zijn ontvlucht uit vrees te worden gedood door leden van Al Shabaab.

Verzoeker voert verder aan dat hij in Italië zelf dreigt te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen ingevolge de afwezigheid van passende opvang en materiële hulp.

Opnieuw moet worden gesteld dat verzoeker verklaarde dat hij 15.000 euro betaalde voor zijn reis naar Europa, zodat niet kan worden verondersteld dat hij onvermogen is en dat hij niet bij machte zou zijn om zelf de nodige schikkingen te treffen teneinde in een huisvesting te voorzien indien de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië niet aan zijn vereisten zouden voldoen. Er dient tevens te worden aangegeven dat aan verzoeker een visum type C werd toegestaan wat impliceert dat hij aantoonde dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikte voor zijn reis en zijn verblijf in Europa. Verzoeker lijkt eraan voorbij te gaan dat indien de Italiaanse autoriteiten hem, zoals hij voorhoudt, geen geschikte opvangplaats ter beschikking kunnen stellen hieruit, gelet op zijn persoonlijke situatie, niet zonder meer kan worden afgeleid dat hij in een situatie zal terechtkomen die van die aard is dat er kan worden gesproken van een foltering of van een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Ten overvloede dient ook te worden toegelicht dat verzoeker door uiteen te zetten dat er in Italië een sterke toename is van het aantal asielzoekers niet aantoonde dat verweerder verkeerdelijk motiveerde dat vreemdelingen die ingevolge de toepassing van de bepalingen van de verordening nr. 604/2013 worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten in regel worden opgevangen in het reguliere opvangnetwerk, dat de capaciteit van dit opvangnetwerk wordt uitgebreid teneinde het hoofd te kunnen bieden aan de toenemende instroom van immigranten en dat er indien nodig ook een mogelijkheid bestaat om immigranten onder te brengen in tijdelijke opvangcentra.

Verzoekers betoog dat de Italiaanse autoriteiten niet formeel hebben geantwoord op het door verweerder aan hen gericht overnameverzoek geeft geen automatische aanleiding tot de vaststelling dat deze autoriteiten hun (opvang)verplichtingen ten aanzien van verzoeker niet zullen nakomen. Verzoeker kan, gelet op de talrijke informatiebronnen waarnaar verweerder verwijst en waaruit blijkt dat er in Italië een zeer groot aantal opvangplaatsen voor asielzoekers is voorzien en dat er, gelet op de enorme stijging van het aantal asielzoekers, een crisisplan werd uitgewerkt om ervoor te zorgen dat asielzoekers hoe dan ook passend worden opgevangen, dan ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat nog bijkomende garanties vereist zijn. Ook de vele vluchtelingen die onaangekondigd naar Italië reizen – terwijl verweerder heeft aangegeven dat hij de Italiaanse autoriteiten voorafgaandelijk op de hoogte zal stellen van de komst van verzoeker, wat impliceert dat zijn opvang kan worden voorbereid – genieten dergelijke garanties trouwens niet. Waar verzoeker verwijst naar een aantal arresten van de

Raad dient te worden opgemerkt dat arresten van de Raad geen precedentswaarde hebben en dat niet blijkt dat de omstandigheden die aanleiding gaven tot gaven tot deze arresten volledig vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De verwijzing naar het feit dat werd vastgesteld dat er in het verleden een aantal tekortkomingen waren in een opvangcentrum te Lampedusa en in twee opvangcentra op Sicilië is niet van die aard dat kan worden besloten dat de opvangvoorzieningen in Italië in het algemeen dusdanig gebrekkig zijn dat de personen die er worden opgevangen het slachtoffer zijn van foltering of van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er een reëel risico bestaat dat hij zal worden overgebracht naar een van deze centra op eilanden in de Middellandse Zee. Zijn uiteenzetting laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder onterecht oordeelde dat ondanks het feit dat er door bepaalde bronnen kritische kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij bepaalde aspecten van de Italiaanse onthaal- en opvangvoorzieningen, verscheidene bronnen in elk geval aangeven dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en ook maatregelen nemen om aan bepaalde tekortkomingen het hoofd te bieden en dat niet kan worden voorgehouden dat *“de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dermate structurele tekortkomingen vertonen waardoor asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Italië worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”*

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Italiaanse autoriteiten niet in staat zijn opvang te bieden aan asielzoekers die deze opvang effectief nodig hebben.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 3 van het EVRM – dat voorziet in een verbod om een persoon te onderwerpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen – of van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten, dat in een identieke bescherming voorziet.

3.2.3. Uit de motivering van de bestreden beslissingen en uit de aan de Raad voorgelegde stukken kan worden afgeleid dat verweerder deze beslissingen pas heeft genomen na een grondige analyse van de verklaringen van verzoeker en de situatie in Italië. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder deze beslissingen niet deugdelijk heeft voorbereid en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK